

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Zoji Dvořákové a Mgr. Zdeňka Lehovce v právní věci

žalobce: **J. K., xxx**
xxx
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Burčkem
sídlem Ostrovského 253/3, 150 00 Praha 5 - Smíchov

proti

žalované: **Na Královce, a.s., IČO 07753641**
sídlem Bělohorská 274/9, 169 00 Praha 6
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Zdeňkem Stanovským
sídlem Na Hutích 661, 160 00 Praha 6

pro zaplacení částky 5 490 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 9. prosince 2019, č. j. 13 C 222/2018 – 53,

takto:

- I. Odvolání žalovaného **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Uvedeným rozsudkem soud prvního stupně výrokem I. zamítl žalobu, jíž se žalobce proti žalovanému domáhal zaplacení částky 5 490 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% z této částky od 4. 1. 2017 do zaplacení, jakož i uložení povinnosti zaplatit kapitalizovaný úrok z prodlení ve výši 283 Kč a náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč. Výrokem II. uložil žalobci povinnost do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku ve výši 8 712 Kč k rukám jeho právního zástupce, a konečně výrokem III. zavázal v rámci separace nákladů naopak žalovaného povinností do tří dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci částku ve výši 2 178 Kč k rukám právního zástupce žalobce. Uvedený rozsudek obsahoval poučení o tom, že proti výrokům I. a II. není odvolání přípustné a proti výroku III. přípustné je v běžné patnáctidenní lhůtě.
2. Žalovaný podal odvolání proti výroku III. rozsudku, s nímž nesouhlasil, a zdůrazňoval, že separace nákladů ve prospěch žalobce vůbec nepřipadala v úvahu, neboť bylo povinností žalobce dbát po celou dobu řízení o to, vůči komu je jeho nárok uplatňován. Byl to sám žalobce, kdo soudu oznámil, že původní žalovaný zanikl, a tak mu nic nebránilo v tom, aby soudu včas navrhl, aby rozhodl o tom, kdo je procesním nástupcem původního žalovaného, když informace o zániku původního žalovaného byla dostupná ve veřejně přístupném rejstříku již od 21. 12. 2018. Kromě toho poukázal i na fakt, že rozhodování o procesním nástupnictví činí soud z moci úřední, a sám by tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje Vladimíra Kantorová.

měl vést v tomto směru potřebná šetření. Zavinění žalovaného za zmařené jednání tak v žádném případě není podle žalovaného dáno, neboť neporušil žádnou zákonnou ani soudem uloženou povinnost. Navrhl proto změnu napadeného výroku tak, že bude naopak žalobci uloženo, aby žalovanému zaplatil na nákladech řízení částku 2 178 Kč, a aby mu byly přiznány též náklady odvolacího řízení.

3. Žalobce se k podanému odvolání písemně nevyjádřil.
4. Odvolací soud se nejprve zabýval otázkou, zda skutečně je proti výroku III. rozsudku odvolání přípustné, jak dovozoval soud prvního stupně. Dospěl však k závěru, že tomu tak není.
5. Dle ust. § 202 odst. 2 o. s. ř. ve znění účinném ke dni podání žaloby, tj. ke dni 31. 5. 2019, odvolání není přípustné proti rozsudku, vydanému v řízení, jehož předmětem bylo v době vydání rozsudku peněžité plnění nepřevyšující 10 000 Kč, k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží, to neplatí u rozsudku pro uznání a u rozsudku pro zmeškání.
6. V daném případě učinil žalobce předmětem žaloby pouze částku 5 490 Kč s příslušenstvím a tato částka také byla předmětem rozhodování při vyhlášení rozsudku. Zjevně se tady jedná o částku podstatně nižší než 10 000 Kč, a proti rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o této částce, ve smyslu shora citovaného § 202 odst. 2 o. s. ř. není odvolání přípustné. Poučení soudu prvního stupně o nepřípustnosti odvolání proti výrokům I. o věci samé a výroku II. o nákladech řízení bylo tedy přiléhavé. Naopak jeho poučení o přípustnosti odvolání proti výroku III. o separaci nákladů podle názoru odvolacího soudu správné nebylo. Soudní praxe se již před několika lety ustálila na názoru, že není-li (pro bagatelnost částky, o níž je rozhodováno) přípustné odvolání proti meritornímu výroku, není přípustné odvolání ani proti výroku o nákladech řízení ba ani proti jiným závislým výrokům. Pregnantně to pak vyjádřil Ústavní soud ČR ve svém nálezu ze dne 11. 4. 2012 sp. zn. IV. ÚS 498/2012, kde bylo mimo jiné uvedeno: "Není-li odvolání přípustné ve věci samé, není přípustné ani proti vedlejším výrokům obsaženým v rozsudku soudu prvního stupně, tedy např. proti výroku o příslušenství, o lhůtě k plnění, o předběžné vykonatelnosti nebo výroku o náhradě nákladů řízení." Jakkoli je separace nákladů určitým zvláštním institutem náhrady nákladů řízení, vytvořeným pro případ, že některý z účastníků nebo jejich zástupců zaviní vznik nákladů, které by jinak v řízení nebyly vznikly, stále se jedná o institut náhrady nákladů řízení. Tomu odpovídá i umístění § 147 odst. 1, jenž separaci nákladů upravuje, v systematické občanského soudního řádu v hlavě třetí – pododdílu náhrady nákladů řízení. Jestliže není v případě bagatelního sporu přípustné odvolání proti žádnému z vedlejších výroků, nemůže být přípustné ani proti výroku o separaci nákladů, je-li učiněn součástí rozsudku o bagatelní částce. Platí to zejména z toho důvodu, že kdyby bylo takovému odvolání vyhověno, znamenalo by to další zásah do celkového vypořádání nákladů řízení mezi účastníky navzájem (v případě, že by nebyla náhrada nákladů uložena v rámci separace jednomu z účastníků, měla by se objevit povinnost k náhradě nákladů na daný úkon na straně druhého – v řízení procesně neúspěšného účastníka) – to je však nemožné, neboť proti výroku o nákladech řízení odvolání přípustné není a otázka náhrady nákladů řízení mezi účastníky tedy již byla pravomocně vyřešena. Odvolací soud proto uzavírá, že v případě bagatelního sporu není samostatně přípustné odvolání proti žádnému z vedlejších výroků rozsudku, tedy ani proti výroku o separaci nákladů. Proto také odvolací soud odvolání žalovaného proti tomuto výroku ve smyslu ust. § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl jako nepřípustné, aniž nařizoval jednání / § 214 odst. 2 písm. a) o. s. ř. /.
7. Zbývá podotknout, že ani nesprávné poučení o přípustnosti odvolání poskytnuté soudem prvního stupně nemůže založit možnost podání odvolání tam, kde je odvolání podle zákona nepřípustné. Nepřípustnost odvolání proti rozhodnutím o bagatelních částkách byla do českého právního řádu vnesena již v roce 2000, a částka přesahující 10 000 Kč byla stanovena jako limitní s účinností již

od 1. 7. 2009, tedy svrchovaně před podáním žaloby v této věci a, jak již bylo uvedeno, soudní praxe se na nepřipustnosti odvolání proti všem vedlejším výrokům v bagatelních věcech ustálila již nejméně v roce 2012.

8. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 146 odst. 3 o. s. ř. výkladem a contrario ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalovaný podal odvolání proti rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné (dle § 202 odst. 2 o. s. ř.), byť byl veden nepřiléhavým poučením soudu prvního stupně, a jeho opravný prostředek proto musel být odmítnut, žalobci však žádné náklady v této fázi řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí dovolání **není** přípustné (§ 238 odst. 1 písm. e) o. s. ř.).

Praha dne 29. ledna 2020

JUDr. Irena Nosková v. r.
předsedkyně senátu